

До Апеляційного суду м. Києва

Апелянт (позивач):
Устінов Євген Аркадійович (ідентифікаційний номер XXXXXXXXXX),

Відповідач-1: Відокремлений структурний підрозділ
«Батіївський» Комунального підприємства «Дирекція з управління та
обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35848119),
вул. І. Клименка, 20/6, м. Київ, 03110,
засіб зв'язку –тел. 2751062,

Відповідач-2: Комунальне підприємство «Дирекція з управління та
обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35756919),
вул. Соціалістична, 6, м. Київ, 03186,
засіб зв'язку –тел. 2494696,

Відповідач-3: Комунальне підприємство «Батіївське» (код ЄДРПОУ 35756966),
вул. Солом'янська, 33, м. Київ, 03110,
засіб зв'язку –тел. 2755240,

Відповідач-4: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755),
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку –тел. 2388005,

на рішення Солом'янського райсуду м. Києва № 2-1750/11
від 27 квітня 2012 р. (суддя Лазаренко В. В.)

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржуваним рішенням, повний текст якого з мотивувальною частиною я отримав 04.05.2012 р., у позові відмовлено повністю.

Відповідно до ст. ст. 213, 214 ЦПК України рішення повинно бути законним і обґрунтованим та відповідати на питання: чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги і заперечення, якими доказами вони підтверджуються; чи є інші фактичні дані (пропущення строку позовної давності тощо), які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження; які правовідносини сторін впливають із встановлених обставин; яка правова норма підлягає застосуванню до цих правовідносин тощо.

Рішення є законним тоді, коли суд, виконавши всі вимоги цивільного процесуального законодавства й всебічно перевіrivши обставини, вирішив справу у відповідності з нормами матеріального права, що підлягають застосуванню до даних правовідносин.

Обґрунтованим визнається рішення, в якому повно відображені обставини, що мають значення для даної справи, висновки суду про встановлені обставини і правові наслідки є вичерпними, відповідають дійсності та підтверджуються достовірними доказами, дослідженими в судовому засіданні.

Рішення суду від 27.04.2012 р. не відповідає вимогам ст. ст. 214, 215, 360-7 ЦПК і підлягає скасуванню з наступних підстав.

В порушення ст. 153 ЦПК судом взагалі не вирішувалося питання забезпечення позову, сформульоване, як позовна вимога № 1.

Щодо позовної вимоги № 2.

Відмовляючи у вимозі визнати протиправними дії Відокремленого структурного підрозділу «Батіївський» Комунального підприємства «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35848119), Комунального підприємства «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755) по нарахуванню житлово-комунальних послуг у період з 01 грудня 2006 р. по 31 травня 2011 р. по квартирі № **XX** будинку № **XX** по **XXXX** у м. Києві (особовий рахунок **XXXXXX**) суд виходив з того, що **Відповідач-1** (структурний підрозділ **Відповідача-2**) діяв відповідно до чинного законодавства, до якого відносить Закон України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», розпорядження КМДА № 1029 від 25.07.2008 р. «Про удосконалення і впорядкування системи розрахунків за житлово-комунальні та інші послуги», а також договори, що укладені між **Відповідачем-2** і **Відповідачем-4**.

Судом встановлено, що з 01.04.2008 р. балансоутримувачем і управителем будинку, де я мешкаю, вважається **Відповідач-2** (про це йдеться з відповіді на мій запит Солом'янської РДА у м. Києві № У-888 від 10.06.2011 р. —т. 1, а. с. 131-132). Статтями 24 та 25 Закону № 1875-IV до повноважень балансоутримувача або управителя будинку не віднесено здійснення нарахувань споживачам за житлово-комунальні послуги.

Відповідно до ст. 1 Закону № 1875-IV споживачем є фізична чи юридична особа, яка отримує або має намір отримати житлово-комунальну послугу. Отже безпідставними є послання суду на ст. 1299 ЦК щодо моменту виникнення у мене права власності на спадкове майно, оскільки цей момент не впливає на правовідносини сторін.

Відповідно до ст. 32 Закону № 1875-IV плата за житлово-комунальні послуги нараховується щомісячно відповідно до умов договору. Розмір плати за комунальні послуги розраховується виходячи з розміру затверджених цін/тарифів та показань засобів обліку або за нормами, затвердженими в установленому порядку. Відповідно до ч. 1 ст. 19 цього Закону відносини між учасниками договірних відносин у сфері житлово-комунальних послуг здійснюються виключно на договірних засадах. Згідно п. 1 Прикінцевих положень Закону № 1875-IV, договори про надання житлово-комунальних послуг, укладені до набрання чинності цим Законом, мають бути приведені у відповідність із ним до 1 січня 2006 року. Договори, що не приведені у відповідність із цим Законом у зазначений строк, втрачають чинність. Відповідно до ч. 3 ст. 20 Закону № 1875-IV, як споживач я зобов'язаний укласти договір на надання житлово-комунальних послуг, підготовлений виконавцем на основі типового договору. Відповідно до ч. 2 ст. 21 Закону № 1875-IV виконавець зобов'язаний підготувати та укласти із споживачем договір на надання житлово-комунальних послуг з визначенням відповідальності за дотримання умов його виконання згідно з типовим договором. З аналізу наведених положень законодавства вбачається, що моєму обов'язку, як споживача передую певний обов'язок виконавця послуг.

Оскільки ніяких договорів на надання житлово-комунальних послуг (далі ЖКП), які б за формою і змістом (відповідно до Постанов КМУ № 630 від 21.07.2005 р., № 529 від 20.05.2009 р.) з істотними умовами, визначеними ст. 26 Закону № 1875-IV, я не отримував, мною були направлені листи від 07.07.2009 р. (вручено 08.07.2009 р. **Відповідачу-1**), від 20.01.2010 р. (вхід. № 45 від 26.01.2010 р. **Відповідача-1**), від 20.12.2010 р. (відправлено **Відповідачу-1** і **Відповідачу-2**) з пропозиціями владнати договірні правовідносини сторін відповідно до вимог чинного законодавства. Про необхідність укладання договорів також було повідомлено листом від 20.01.2011 р. (вручено 24.01.2011 р. **Відповідачу-1** і 25.01.2011 р. **Відповідачу-3**). Але, тільки при особистому зверненні до **Відповідача-1** мені було запропоновано підписати редакцію договору від 14.06.2011 р., який, по-перше, не відповідає Типовому, а по-друге, плату за ЖКП мені, як споживачу запропоновано продовжувати вносити на розподільчий рахунок **Відповідача-4**, а не виконавця послуг, яким судячи з відповіді Солом'янської РДА у м. Києві № У-888 від 10.06.2011 р. є **Відповідач-3**.

Проте, **Відповідач-3** також не є виконавцем послуг, оскільки у матеріалах справи відсутні жодні докази того, що він таким був визначений відповідно до Наказу Держжитлокомунгоспу № 60 від 25.04.2005 р. «Про затвердження Порядку визначення виконавця житлово-комунальних послуг у житловому фонді» після того, як постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. у справі № 2а-1405/06 було скасовано рішення Київради № 427/2888 від 24.11.2005 р. «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва» (т. 1, а. с. 159-163).

Отже, дії **Відповідача-2** по нарахуванню мені, як споживачу за ЖКП здійснюються не «на підставі», а всупереч чинному законодавству. **Відповідач-2** не є виконавцем послуг: жодні докази цього у матеріалах справи також відсутні.

У матеріалах справи відсутні жодні докази того, що нарахування за ЖКП мені, як споживачу проводилися за затвердженими в установленому порядку цінами/тарифами (як це передбачено ст. 32 Закону № 1875-IV). На запитання мого представника відповідачі не змогли назвати жодного чинного нормативно-правового акту, за якими проводилися такі нарахування в оспорюваний період з 01.12.2006 р. по 31.05.2011 р. (технічний запис 27.04.2012 р.).

Відповідно до ч. 1 ст. 360-7 ЦПК рішення Верховного Суду України, прийняте за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначену норму права, та для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність із рішенням Верховного Суду України.

Згідно ч. 2 ст. 214 ЦПК при виборі правової норми, що підлягає застосуванню до спірних правовідносин, суд зобов'язаний враховувати висновки Верховного Суду України, викладені у рішеннях, прийнятих за результатами розгляду заяв про перегляд судового рішення з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої статті 355 цього Кодексу.

Судом було грубо і навмисно порушені зазначені норми процесуального права: повністю проігноровано постанову Верховного Суду України від 28.11.2011 р. у справі № 21-246а11, якої зроблено висновок щодо нечинності розпоряджень КМДА, що не пройшли процедури державної реєстрації, якими встановлювалися тарифи на ЖКП для споживачів, (т. 1, а. с. 209). Відсутність державної реєстрації розпоряджень КМДА, за якими проводилися мені нарахування у 2006-2011 роках підтверджена інформаційним електронним запитом від 02.03.2012 р. і відповіддю ГУ юстиції у м. Києві від 07.03.2012 р. (т. 1, а. с. 213-216). Крім того, у територіальному органі юстиції не було зареєстроване і розпорядження КМДА № 1029 від 25.07.2008 р., на яке посиляється суд.

Побудованим на неповно з'ясованих обставинах справи є висновок суду, що станом на 01.10.2008 р. (коли **Відповідачем-1** була видана довідка про відсутність заборгованості за ЖКП, т. 1, а. с. 50) мною не оспорювалися обсяг, якість і вартість ЖКП. Судом проігноровано претензію від 20.08.2008 р. (т. 1, а. с. 120), що мною разом з іншими мешканцями будинку було скеровано до **Відповідача-3** і ЖЕО-904 і яка, відповідно до ст. 18 Закону № 1875-IV є належним і допустимим доказом. Пунктом 6 ч. 2 ст. 21 Закону № 1875-IV виконавець зобов'язаний розглядати у визначений законодавством термін претензії та скарги споживачів і проводити відповідні перерахунки розміру плати за житлово-комунальні послуги в разі їх ненадання або надання не в повному обсязі, зниження їх якості. Жодна відповідь на цю претензію у матеріалах справи відсутня.

Підставою для заявлення позовних вимог, крім відсутності правових підстав для нарахувань за ЖКП була також їх неналежна якість або взагалі відсутність. Мною, крім наведеної претензії, подавалися неодноразові скарги з цього та інших питань (т. 1, а. с. 115-129, а також долучені в с/з 27.04.2012 р. запити від 30.05.2011 р.), які жодної правової оцінки суду не отримали.

В порушення ст. ст. 213, 214 у витребуванні необхідних доказів (т. 1, а. с. 217-218) і виклику свідків, які б могли підтвердити обставини відсутності ЖКП або їх неналежної якості було двічі безпідставно відмовлено. Тим самим судом у цій частині було унеможливлено встановлення фактичних обставин справи.

Не доведений обставинами справи висновок суду про те, що **Відповідач-2** не є правонаступником КП про утриманню житлового господарства Солом'янського району м. Києва (зокрема ЖЕО-904). Рішенням Київради № 607/6843 від 10.11.2011 р. «Про внесення змін до рішення Київради від 23.06.2011 N 291/5678 «Про деякі питання діяльності комунальних підприємств та установ, що належать до комунальної власності територіальної громади м. Києва та передаються до сфери управління Солом'янської районної в місті Києві державної адміністрації» реорганізовано комунальне підприємство по утриманню житлового господарства Солом'янського району м. Києва шляхом приєднання до комунального підприємства «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» Солом'янської районної в місті Києві державної адміністрації. Взято до відома, що комунальне підприємство «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» Солом'янської районної в місті Києві державної адміністрації є правонаступником прав та обов'язків комунального підприємства по утриманню житлового господарства Солом'янського району м. Києва.

Крім того, рішення Солом'янської районної у місті Києві ради № 218 від 19.12.2007 р. «Про утворення комунальних підприємств» не було оприлюднене, а тому у розумінні ст. 57 Конституції є нечинним.

Не відповідає фактичним обставинам справи висновок суду про безпідставність визнання протиправними дій **Відповідача-4** по нарахуванням за ЖКП. Інструментарієм таких нарахувань є рахунки **Відповідача-4**, на яких зазначені саме його платіжні реквізити. Представник **Відповідача-4** підтвердив (технічний запис від 27.04.2012 р.), що підставою для друкування рахунків є договірні відносини між ним і **Відповідачем-2**: саме останнім передається щомісяця в електронному вигляді інформація, яка потім відображається у рахунках першого. Згідно п. 5.4. Договору № 1847 від 02.01.2009 р. передбачена відповідальність **Відповідача-2** не за самі нарахування, що відображені в рахунках **Відповідача-4**, а лише за достовірність переданої останньому інформації.

Судження суду щодо нібито чинності «відповідних розпоряджень КМДА» за період з 01.12.2006 р. по 31.05.2011 р. (яких саме – судом не наведено) спростовані вищевказаною постановою вищої судової інстанції від 28.11.2011 р. (т. 1, а. с. 209), яка є обов'язковою до виконання. Судом фактично не виконано це рішення суду, що є підставою для кримінальної відповідальності судді Лазаренко В. В. за невиконання постанови суду і винесення окремої ухвали, згідно ст. 320 ЦПК.

Таким чином, висновки суду у цій частині позовних вимог не доведені, не з'ясовані і не відповідають дійсним обставинам справи, хоча були мною підтверджені відповідними доказами, що були у наявності, або є загальновідомими.

Щодо позовної вимоги № 3.

Наступною вимогою позову я просив визнати недійсними правочини між мною, власником особового рахунку 017198 і Комунальним підприємством «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755), оформлені квитанціями оплати за житлово-комунальні послуги на розподільчий рахунок 2603000018106 у банку «Хрещатик» з 01 грудня 2006 р. по 31 жовтня 2008 р. на загальну суму 4051,90 грн.

Відмовляючи у позові у цій частині суд посилається виключно на судові рішення по інших цивільних справах, стороною яких я не був. Також позивачами по цих справах не заявлялося і не могло заявлятися вимог щодо законності сплати за ЖКП на розподільчий рахунок **Відповідача-4** квитанціями по особовому рахунку № 017198, про що заявлено мною у цій справі, оскільки саме цей особовий рахунок закріплений за належним мені житловим приміщенням, а не за приміщеннями позивачів по інших справах.

Аналіз судових рішень, на які містяться посилання суду, свідчить що предметом позову у справі № 2-3386/1-10 Дніпровського райсуду м. Києва (рішення від 19.11.2010 р.)

був захист особистого немайнового права (наявність в рахунках **Відповідача-4** персональних даних позивача без його на це згоди). Підставами для позову у справі № 2-3143-1/10 Солом'янського райсуду м. Києва (рішення від 09.11.2010 р.) була безпідставність нарахувань за відсутності державного акту на землю та сформованого в законному порядку тарифу. Предметом для позову у справі з ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 17.01.2012 р. № 22ц-909/12 (рішення суду від 21.09.2011 р., на яке міститься посилання, взагалі відсутнє у матеріалах справи) було помилковість сплати коштів за ЖКП **Відповідачу-4**. Розгляд цих справ відбувався у межах заявлених позовних вимог (ст. 11 ЦПК) і судові рішення не містять жодних висновків щодо законності діяльності **Відповідача-4** через відсутність у нього ліцензії на здійснення фінансових послуг.

Крім того, обставинами є юридичні факти, підтверджені допустимими доказами, які були покладені судом в основу судового рішення. Обставинами, які були встановлені судами по інших справах є юридичні факти укладання певних договорів і здійснення певної діяльності сторонами цих договорів. Висновки судів щодо законності цих дій є не обставинами, що встановлені (юридичними фактами), а оціночними судженнями.

Отже, дані судові рішення взагалі не є і не можуть бути преюдиційними для цієї справи: ніякі обставини ними не встановлювалися, а висновки суду є недоведеними.

Крім того, в порушення принципу змагальності сторін, закріпленого ст. 10 ЦПК, суд посилається лише на рішення, що були долучені у справу в якості «доказів» **Відповідачем-4**, але взагалі залишив без будь-якої правової оцінки інші судові рішення, що були долучені мною, як позивачем, а саме – рішення Солом'янського райсуду м. Києва від 21.02.2006 р. у справі № 2-91-1/06 на підтвердження нікчемності рахунків **Відповідача-4** з пропозицією сплати за ЖКП на його розподільчий рахунок № 2603000018106 у банку «Хрещатик» (т. 1, а. с. 151-153) та рішення Солом'янського райсуду м. Києва від 06.12.2007 р. у справі № 2-563-1/07 на підтвердження обставин нечинності розпорядження КМДА № 80 від 27.01.1997 р. (т. 1, а. с. 154-158), на яке міститься посилання у пункті 3.1. Договору № 1847 від 01.04.2008 р., укладеного між відповідачами (т. 2, а. с. 7).

Так саме, судом не надано правової оцінки листу Держфінпослуг № 864/39-12 від 14.02.2011 р. (т. 1, а. с. 150). Судом не надано жодної оцінки порушенню кримінальної справи № 04-27569 за фактом надання **Відповідачем-4** фінансових послуг без ліцензії, що підпадало під диспозицію ч. 2 ст. 202 КК до її декриміналізації (т. 2, а. с. 50).

Таким чином, судом не була встановлена обставина відсутності у **Відповідача-4** ліцензій на надання фінансових послуг населенню і відповідно не надано цьому правової кваліфікації згідно положень ст. 227 ЦК (щодо недійсності правочинів, оформлених квитанціями оплати за ЖКП на р/р № 2603000018106, з яких **Відповідачем-4** утримуються відсотки, поійменовані судом «винагородою»).

Щодо відмови у визнанні недійсними правочинів здійснених з використанням нечесної підприємницької практики (згідно положень ч. 6 ст. 19 Закону України № 1023-XII «Про захист прав споживачів») суд обґрунтовує своє рішення, що **Відповідачем-1** мені надсилалися рахунки, в яких зазначалися найменування послуг, їх кількість, вартість, а також строки оплати, а тому їх оплата свідчила про моє ознайомлення з істотними умовами даного, на думку суду, «договору».

Як вже підкреслювалося вище, пунктом 1 Прикінцевих положень Закону № 1875-IV договори про надання житлово-комунальних послуг, укладені до набрання чинності цим Законом, мають бути приведені у відповідність із ним до 1 січня 2006 року. Договори, що не приведені у відповідність із цим Законом у зазначений строк, втрачають чинність.

Виконавці житлово-комунальних послуг у м. Києві юридично не визначені (т. 1, а. с. 159-163). На власні пропозиції укласти договір я до 14.06.2011 р. ніяких відповідей не отримував.

Істотні умови договору на надання ЖКП містяться не в рахунках **Відповідача-4**, а мають, відповідно до ст. 26 Закону № 1875-IV міститися у договорі, що має відповідати Типовому, укладеному з виконавцем цих послуг. В рахунках **Відповідача-4** (т. 1, а. с. 105-112), який не є виконавцем ЖКП для споживачів (але який суд вважає «договором») не

зазначені: предмет договору (зокрема щодо надання мені фінансових послуг з боку цього відповідача), тарифи на ЖКП та їх складові на кожну з цих послуг; порядок перерахунків розміру плати за житлово-комунальні послуги в разі їх ненадання або надання не в повному обсязі, зниження їх якості; права та обов'язки сторін; порядок контролю та звіту сторін; порядок вимірювання обсягів та визначення якості наданих послуг; визначення точок розподілу, в яких відбувається передача послуг від виконавця/виробника споживачу; порядок обслуговування мереж та розподіл повноважень щодо їх експлуатації та відновлення (ремонту); умови доступу в квартиру, будинок, приміщення, на земельну ділянку для усунення аварій, неполадок, огляду мереж, зняття контрольних показників засобів обліку; порядок здійснення ремонту; відповідальність сторін та штрафні санкції за невиконання умов договору; порядок вирішення спорів; перелік форс-мажорних обставин; строк дії договору; умови зміни, пролонгації, припинення дії договору; дата і місце укладення договору.

Таким чином, жодного договору я ні з ким не укладав, оскільки відповідачами не були виконані вимоги Закону № 1875-IV. Висновки суду в цій частині є недоведеними і зроблені з грубими порушеннями норм матеріального права.

Сплачуючи за рахунками **Відповідача-4** у 2007-2008 роках я думав, що реально сплачую кошти **Відповідачу-1** без будь-яких посередницьких відсотків, що утримуються першим (іншою підставою для визнання правочинів недійсними було використання при їх вчиненні нечесної підприємницької практики з боку **Відповідачів-1, -4**).

До цих правочинів, що були вчинені у 2007-2008 роках на суму 4051,90 грн. немає ніякого відношення надання мені з боку **Відповідача-1** на ознайомлення та підписання договору від 14.06.2011 р., як про це безпідставно стверджує суд. Крім того, виключно на припущеннях побудовані твердження суду, що наданий мені влітку 2011 р. на підписання текст договору, відповідає текстові Типового, затвердженого відповідними постановами Кабміну: самого договору у матеріалах справи немає. До того ж, цей «договір» не має ніякого відношення до правовідносин, які виникли в період з 01.12.2006 р. по 31.05.2011 р., оскільки датований пізніше, а тому не може взагалі братися судом до уваги відповідно до ч. 3 ст. 58 ЦПК, ч. 2 ст. 59 ЦПК.

Стаття 632 ЦК до вказаних правовідносин не підлягає застосуванню, оскільки є бланкетною. Правовідносини сторін регулюються передусім положеннями Законів № 1875-IV, № 1023-XII які є спеціальними правилами, що підлягають переважному правозастосуванню перед правилом загальним, яке сформульовано в ЦК.

Крім того, відповідно до рішення Конституційного Суду України № 4-зп від 03.10.1997 року розтлумачено, що конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному. Звичайною є практика, коли наступний у часі акт містить пряме застереження щодо повного або часткового скасування попереднього. Загальновизнаним є й те, що з прийняттям нового акта, якщо інше не передбачено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний акт, який діяв у часі раніше.

Щодо позовної вимоги № 4.

Відмовляючи у вимозі стягнути з Комунального підприємства «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755) на мою користь безпідставно нараховану і стягнуту грошову суму у розмірі 26,20 грн. суд посилається на судові рішення по інших цивільних справах, наданих **Відповідачем-4** (т. 1, а. с. 234-239; т. 2, а. с. 11-44) щодо яких мною зазначено, що вони не є преюдиційними для цієї справи.

Ці гроші набуті **Відповідачем-4** безпідставно. Ніякої «винагороди» за непотрібні мені послуги я сплачувати цьому відповідачу не збирався (а саме з коштів, сплачених мною на розподільчий рахунок № 2603000018106 ця так звана «винагорода» утримувалася на його поточний рахунок). Ст. 511 ЦК визначено, що зобов'язання не створює обов'язку для третьої особи. У випадках, встановлених договором, зобов'язання може породжувати для третьої особи права щодо боржника та (або) кредитора.

Ці посередницькі відсотки («винагорода») були встановлені нечинним розпорядженням КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», на яке міститься посилання у преамбулі договору № 1847 від 02.01.2009 р. (т. 2, а. с. 6). Крім того, посилання на ці відсотки містяться в усіх розпорядженнях КМДА, що не були зареєстровані протягом оспорюваного періоду (т. 1, а. с. 213-216). Таким чином, у мене, як особи, що не є стороною укладених між відповідачами господарських угод, виникло право вимоги.

Щодо позовної вимоги № 5.

Судом відмовлено у вимозі зобов'язати Відокремлений структурний підрозділ «Батиївський» Комунального підприємства «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35848119), Комунальне підприємство «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35756919), Комунальне підприємство «Батиївське» (код ЄДРПОУ 35756966) здійснити на підставі чинних, відповідно до законодавства України, нормативних актів помісячний перерахунок квартирної оплати та плати за комунальні послуги, за період часу з 01 грудня 2006 р. по 31 травня 2011 р. по квартирі № XX будинку № XX по пр-ту Червонозоряному у м. Києві (особовий рахунок XXXXXX), мешканцем якої є Устінов Євген Аркадійович (ідентифікаційний номер XXXXXXXXXX);

У цій частині абсолютно безпідставними є посилання суду на ст. 632 ЦК щодо незмінності ціни у договорі після його виконання. У матеріалах справи відсутні як сам «договір» від 2007-2008 років, коли мною проводилася оплата за ЖКП, так і належні і допустимі докази того, що зобов'язання відповідачами було виконане (суд просто відмовився витребувати у відповідачів докази, якими б це було спростовано і викликати свідків, а подані мною докази (т. 1, а. с. 115-129) до уваги взагалі не взяв).

Отже, в частині здійснення перерахунків за ненадані або надані неякісно послуги судом було унеможливлено встановлення фактичних обставин справи, що потягло за собою унеможливлення встановлення конкретних сум і періодів часу, за які б ці перерахунки мали б здійснюватися.

Статтями 7 та 14 Закону № 1875-IV, на які посилається суд, питання перерахунків за ЖКП не регулюється взагалі.

В частині перерахунків за нечинними тарифами, затвердженими розпорядженнями КМДА висновки суду про «відсутність рішення компетентного органу» спростовуються матеріалами справи. Так, листами органів юстиції (т. 1, а. с. 148-149), судовими рішеннями у справах адміністративної юрисдикції (т. 1, а. с. 173-204) доведено нечинність окремих незареєстрованих розпоряджень КМДА, що судом безпідставно не було взято до уваги в якості доказів. Крім того, як підкреслювалося вище, судом зухвало проігнорована постанова ВСУ від 28.11.2011 р. у справі № 21-246а11 (т. 1, а. с. 209), яка покриває собою усе правове поле щодо розпоряджень КМДА, якими затверджувалися тарифи в оспорюваний період, оскільки в цей період жодне з них не було зареєстроване.

Відповідно до ст. 5 Закону України № 507-XII «Про ціни і ціноутворення» громадяни мають право оскаржити в суді неправомірні дії державних органів, підприємств та інших юридичних і фізичних осіб і вимагати відшкодування завданих їм збитків у випадках реалізації їм товарів та послуг з порушенням вимог законодавства по цінах.

Відповідно до ст. 601 ЦК зобов'язання припиняється зарахуванням зустрічних однорідних вимог, строк виконання яких настав, а також вимог, строк виконання яких не встановлений або визначений моментом пред'явлення вимоги. Зарахування зустрічних вимог може здійснюватися за заявою однієї із сторін.

Судом не були застосовані положення вказаних норм матеріального права.

Щодо позовної вимоги № 6.

Відмовляючи у вимозі зобов'язати Відокремлений структурний підрозділ «Батиївський» Комунального підприємства «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35848119), Комунальне підприємство «Дирекція з

управління та обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35756919), Комунальне підприємство «Батіївське» (код ЄДРПОУ 35756966) надати мені один примірник помісячного перерахунку квартирної оплати та плати за комунальні послуги за період часу з 01 грудня 2006 р. по 31 травня 2011 р. по квартирі № XX будинку № XX по XXXX у м. Києві (особовий рахунок XXXXXX) суд виходив з того, що вона випливає з вимоги здійснити відповідні перерахунки.

Відповідні правові підстави для проведення таких перерахунків мною були зазначені; відмовлено у цьому судом було абсолютно безпідставно, що у свою чергу є підставою для задоволення цієї похідної вимоги, як необхідності отримання належного підтвердження відсутності «боргу» в оспорюваний період.

Щодо позовної вимоги № 7.

Відмовляючи у вимозі стягнути в солідарному порядку з Відокремленого структурного підрозділу «Батіївський» Комунального підприємства «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35848119), Комунального підприємства «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35756919), Комунального підприємства «Батіївське» (код ЄДРПОУ 35756966), Комунального підприємства «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755) на мою користь завдану моральну шкоду, яку оцінюю у 5000,00 грн. і покласти на них усі витрати, пов'язані з розглядом даної справи, судом було неправильно застосовані норми матеріального права, відповідно до яких у мене виникло право на таке відшкодування.

Наведені судом положення ст. ст. 23, 1167 ЦК є бланкетними. Право на відшкодування моральної (немайнової) шкоди у мене виникло на підставі ст. 227 ЦК, якою був обґрунтований позов (докази відсутності у **Відповідача-4** ліцензії на здійснення фінансових послуг містяться у т. 1, а. с. 150; т. 2, а. с. 50). У ході пояснень і надання доказів (т. 1, а. с. 115-129) вимоги у цій частині були також обґрунтовані ст. 280 ЦК, оскільки відповідачами протягом тривалого часу порушувалися мої особисті немайнові права (зокрема право мене, як споживача, на інформацію щодо надання ЖКП).

Відтак, безпідставним є посилання суду на те, що мною не зазначено того, у чому саме полягає заподіяна мені моральна шкода (у позові міститься обґрунтування). З іншого боку, **Відповідачем-4** не спростовано в судовому розгляді того, що його діяльність є фінансовим посередництвом, яке підлягає ліцензуванню. **Відповідачами-1,-2,-3** не спростовано того, що ними не надавалося відповідей на мої заяви, скарги, претензії і запити, чим були порушені мої немайнові права.

Постанова Пленуму ВСУ № 5 від 25.05.2001 р. була прийнята до ЦК України, Закону № 1875-IV, ЦПК України, а тому не враховує усіх новел законодавства (норм матеріального права і процесуальних положень). Постанова Пленуму ВСУ № 11 від 29.12.1976 р. втратила чинність 18.12.2009 р.

Судом неповністю з'ясовані обставини справи; унеможливлено їх встановлення у певній частині. Висновки суду не відповідають дійсним обставинам справи. Оскаржуване рішення суду від 27.04.2012 р. є поверхневим і побудованим на припущеннях, які не знайшли свого підтвердження в ході судового розгляду, а тому підлягає скасуванню як незаконне і необґрунтоване.

На підставі викладеного, ст. ст. 13, 292, 309, 313, 360-7 ЦПК України,

ПРОШУ:

оскаржуване рішення Солом'янського райсуду м. Києва від 27 квітня 2012 р. скасувати, ухваливши нове рішення про задоволення позову у повному обсязі.

Додатки: копії апеляційної скарги (4 прим. для сторін), судовий збір (для суду).

07 травня 2012 р.

/Апелянт Устінов Є. А./